

amb el cap el sostre de l'automòbil; hauríem anat molt millor passant camps a través que no seguint per aquella incòmoda «carretera». Vaig proposar anar a peu; més, com que la distància era molt llarga i el paratge molt solitari, puix ni un «rancho» vàrem trobar, ningú no s'hi atreví. Així continuàrem fins que ens vàrem trobar davant una immensa plana blanca, que era la platja del riu. L'efecte d'aquella blancor era fantàstic, puix la nit era fosca com la gola d'un llop. Els dos fanals de petroli de l'automòbil tan sols il·luminaven quatre pans el terreny davant les rodes. Sens dubte, degut a això, el xofer es va equivocar, desviant-se una mica del camí, i ja ens teniu enfonsats dins la sorra, sense anar ni endavant ni endarrera. El cas no era pas massa agradable; baixàrem tots i començàrem a treure la finíssima arena, que quasi semblava farina, del davant del cotxe; amb l'ajuda de pedres i fustes vàrem fer com dues vies per evitar que les rodes patinessin, i donant marxa al motor i apretant tots poguèrem, després de llarga estona de penes i treballs, posar l'automòbil en terreny ferm. Però no acabaren aquí les peripecies. Després de la platja ve el riu, i calia passar-lo. Com? Doncs, amb les forces dels passatgers. De l'altra riba vingué una barca i per mitjà de dos taulons es posà el cotxe al mig de l'embarcació, tenint compte de no fer funcionar el motor, puix la més lleugera trepidació hauria estat prou per a tombar-la i anar-nos-en tots a l'aigua. Aquestes operacions foren realitzades amb l'«amable ajuda» dels viatgers. Entre els dos barquers i el xofer remant ens traslladaren a l'altra banda, on fou precis repetir la mateixa maniobra que a l'embarcar. Després de tot, tinguérem una gran sort, ja que quan érem en bon camí i prop de Santiago, va començar a caure aigua a torrents, que ens hauria contrariat molt poca estona abans.

A les dues de la matinada ens deixaven a l'hotel, on vaig pendre un bany i seguidament me'n vaig anar a dormir, descansant fins l'endemà al mig dia.

Malgrat el que em costà l'arribar-hi, Santiago del Estero em va agradar molt. És la capital de la província del mateix nom; una ciutat petita, molt ben urbanitzada, i tots els habitants sembla que siguin família i es desfan en compliments pels forasters. Estic segur que si m'hi quedo vuit dies més, em nomenen «intendente», que és com si diguéssim alcalde.

No oblideu pas que l'esport és una necessitat per l'organisme, però recordeu al mateix temps que això no exclou l'obligació de vetllar per l'esport humà i és precis preocupar-se de tot el que fa referència a l'intel·lecte.